

men efter den Bending, Sagen har taget, anser jeg mig for forpligtet til at give mine Grunde, hvorfor jeg agter at stemme for den foreslåede Dagsorden. Da denne Sag var til anden Behandling, sagde jeg ved et Navneopraab: Stemmer ikke. Ingen var mere væsentlig Skyld i, at jeg sagde: Stemmer ikke, end det ærede Medlem fra Stubbekøbing (N. J. Larsen). Dette ærede Medlem er jo Jurist, og det ærede Medlem har og saa interesseret sig for denne Sag og er staaet op her i Tinget og har udtalt meget om den, som jeg kunde være enig med ham i. Ogsaa jeg vil hjælpe med til, at der kommer noget frem i denne Henseende, som, hvis det er muligt, kan hjælpe noget navnlig i de store Steder paa de særlig uheldige Forhold paa dette Omraade. Og hvis Lovgivningsmagten mener at burde gøre noget i saa Henseende, vil jeg for mit Bedkommende og saa være med til at gøre noget. Men sagde det ærede Medlem den Gang, dette Lovforslag vilde, som det forelød, være en Umulighed, det vilde ikke kunne gennemføres i Praxis. Naar vi saa skulde stemme over et saadant Forslag, der var praktisk umuligt, saa vidste jeg intet bedre Raad for mit Bedkommende end at sige: Stemmer ikke, da jeg ikke vilde stemme imod, hvis det dog var muligt at opnaa noget ad denne Vej. Jeg har vendt mig over — jeg har jo ikke været Medlem af Udvalget — at det ikke har været muligt for det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Wagner) at saa det gennemført, som han holdt paa ved anden Behandling, thi det forekom ogsaa mig at være et meget væsentligt Fremskridt til det bedre. Denne Dagsorden opfordrer Ministeren til at søge at saa noget gennemført, og naar derfor den ærede Ordfører her i Dag siger, at det er at spænde Ben for Forslaget, at umuliggøre, at det bliver noget gennemført, er det jo fuldstændig faktisk urigtigt (Ordføreren [Lang]: Nej aldeles ikke). Ja, kan den ærede Ordfører love mig, at han ved sit Forslag kan saa noget gennemført, saadan som han har lovet os paa dette Omraade, saa vil jeg prøve, om jeg ikke kan følge ham, men jeg er ikke klogere, end at det, for at saa noget gennemført — og det er der ingen, der har indpræntet os stærkere end de Herrer paa den anden Side her i Tinget — er nødvendigt at blive enig med Ministeren om det, man vil have gennemført. Og maa jeg nu spørge det høje Ting, hvordan det vil saa Flerpartlets Forslag gennemført, naar den ærede Justitsminister for sit Bedkommende erkender, at han ikke kan tage imod det? Det gad jeg dog vide. Ja jeg ser, at den ærede

Ordfører beder om Ordet, saa det kan jo være, at han kan opløse mig om, hvorledes han kan saa det gennemført trods Justitsministeren. Jeg ved jo godt, hvorledes den Madpose agitatorisk skal støres. Det skal fremstilles paa den Maade, at naar vi ikke kunne følge nogle Forslag, som ved 2den Behandling af Justitsministeren bleve erkærede for at være en faktisk Umulighed i den Form, de havde, naar vi ikke ved 3dje Behandling ville stemme for et Forslag, som vi paa Forhaand vide, at Justitsministeren paa ingen mulig Maade vil anbefale Landstinget at acceptere, naar vi ikke ville stemme for et saadant Forslag, — saa ville vi fremme Usædeligheden! Det er den Maade, hvorpaa den Madpose skal støres i Agitationen! Det vide vi jo godt, og det siges, naagtet jeg for mit personlige Bedkommende tør sige med Saanden paa Hjertet, at var det muligt gennem Lovgivningen at gøre noget for at hæmme dette Uvæsen, navnlig i de store Byer, som have mest Ulempe deraf — heldigvis og Gud ske Lov er det ikke saa slemt paa Landet — saa vilde jeg være med til paa ethvert Punkt at fremme saadanne Forslag. Nu kan jeg ikke se andet end, at den mest praktiske Maade bliver den, da det er nødvendigt at have Landstinget og Regeringen med for at komme et Skridt frem paa den Vej, selv om man ikke naar alt, hvad man ønsker, at det ærede Medlem fra Besje hager sig fast i den Hage, som er kommen frem ved, at Ministeren har indrømmet, at den nuværende Straffelovs § 180 langt fra er heldig, og at han for sit Bedkommende ikke skal være uwillig til at saa den ændret paa en heldigere Maade. Er der nogen anden praktisk Vej at gaa? De kunne lave Deklamationsnumre, saa Navneopraab i Tinget, gaa ud i Landet og sige til Befolkningen eller dem af den, der ville tro det: Der kunne I se dem, der ville Usædelighed! De ville ikke gaa med os og stemme for vort Forslag — som man dog paa Forhaand ved, alligevel ikke kan blive gennemført! De Herrer, der tale saa meget om Resultater, der tale saa meget om, at vi have et Landsting og en Regering, som vi maa se at blive enige med, hvis vi ville have noget gennemført, maa dog være de første til at indrømme, at skulle de have noget gennemført paa det Omraade saa vel som paa alle andre, maa de have Justitsministeren med. (Sjergensen: Det ærede Medlem taler jo som en Sammenmelter!) Ja, det kan gerne være, det har jeg ikke noget imod, naar det er noget godt; er det noget daarligh, vil jeg nødig smelte sammen. Jeg kan altsaa ikke se, at vi kunne fremme denne